

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa J. P.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 kwietnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 września 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy

dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik z urzędu powoda J. P. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 4 września 2019 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 i z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Tych wymagań skarżący nie spełnił, nie przedstawił bowiem żadnego uzasadnienia wniosku o przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powodu oczywistej zasadności skargi. W skardze brak wyводу prawnego, z którego wynikałoby kwalifikowane naruszenie przez sąd drugiej instancji przepisów prawa skutkujące wadliwością orzeczenia. Takiego charakteru nie można przypisać sformułowanym w podstawach skargi kasacyjnej zarzutom naruszenia prawa materialnego, tj. art. 417 oraz 417¹ k.c. Nie wykazano zatem, że zaskarżony wyrok jest sprzeczny z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa oraz z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, a także - co zarzuca skarżący we wniesionej skardze - z art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Skarżący powinien dostrzec, że o treści rozstrzygnięcia przesądził brak wymaganego przepisem art. 417¹ § 2 k.c. prejudykatu w postaci stwierdzenia we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem decyzji, którą skarżący uważa za źródło doznanej szkody.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Ze względu na sytuację majątkową i zdrowotną powoda Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw